

KAFKINE THANKE

13. jul 1966.

Tako smo bili srećni dok smo prevrtali u rukama plodove platana, tako smo srećni dok prevrćemo lokne pogleda u susretima, Kestene: kej naših zaborava ne postoji i klasja žita kojim prolazim, kao ti mi upućuju pozdrav jutra; Doneću ti u jesen nisku dukata: biće to stopljene naše reči i plameno lišće u talasima naših putanja, Kestene.

U ovu noć koja gazi opranim ulicama lakim, prozračnog meseca espadri-lama, šaljem ti kestenji pozdrav — glasajmo za ljubav naših tornjeva sa kojih golubovi nose pisma i krila, krila kojima mogu da se vinu do tvog XIII sprata i da ti na staklo podare baršun i moje reči u ovu noć puštene, noć neonskih cvetova koji izrastaju u mlazu vode perača ulica, u tvoj stas čak viši od tvog XIII sprata, Kestene, viši od naših snova uz udarce bubnja bezbrojnih automobila koji imaju nedostatak što nisu golubovi i ne mogu da ti donesu muziku tornjeva, tornjeva koje smo gledali, lebdeći iznad njih...

13. jul 1970.

gume šušte na mokrom asfaltu kao paprat u bioskopu...! — onda sam se brzo, još jednom, vratio na početak rečenice.

»Aparat« appear paprat!

(U Kafkinim Tagebücher: na putovanju Lugano-Pariz-Erlenbach, Polazak, 26. avgusta 1911).

15. VII — Jutros sam se setio te paprati i već počeo da brojim slogove za haiku (automobilske, — ne ide. automobil = 5, — i tu sam stao, valjda nastavio da spavam), kad (ne smem dozvoliti da ovo zvuči lažno, usklično; to je bila namen/ra ove zgrade

ne, on bi napisao: ali verujem, ili: ali sad uviđam, da sam ovom zagradom samo pogoršao utisak, svejedno, sve je jedno:

»Plamen koji je na ulici pred jednom novogradnjom lizao sa svih strana uz jedan kotao i izgledao poput paprati.«

da sam potom na žalost zaspao da, jutros je tu bila i draga, sećam! Ta paprat preko nas... — biće da sam potom, na žalost zaspao

kao što sam to hteo maločas kad sam (mogu sada: na sreću) okrenuo nekoliko stranica te duboko odjekujuće (probao) knjige i video da počinje nova, 1912, ali pošto se ni posle njene prve stranice utisak nije popravio, opet sam okrenuo još jedan list i ugledao tu rečenicu s paprati (3. januar 1912) izdvojenju, usamljenog prolaznika na ulici, sad rasejan, ali

sad rasanjen, ali verujem da ću postupiti kao sinoć (preks?) kad je između mene ostao jedan list, između mene i narednog dana da i sve to kraj ove vratne cokule c) prema čijim ne mogu a da ne izrazim prezir i ukorim zbog toga

c) rtež, to je teža na susednoj stranici sveske.

kuća u plamu — draga i ja ispod nje, zvonke paprati koja raste iz šuma automobilskih guma. saće u plamu — draga i ja ispod nje, zvonke paprati raste koja iz šuma automobilskih guma saće u plamu — draga i ja ispod te zvonke paprati raste koja iz šuma automobilskih guma kuća u plamu — draga i ja ispod te zvonke paprati raste koja iz šuma automobilskih guma ikon draga i ja, tu, ispod paprati vlažnog asfalta plamne raste koja iz šuma automobilskih guma!

za želim...)

»Macbeth. I will not be afraid of death and bane (—B. A.—)
Till Birnam forest come to Dunshine.«

11. VIII 1970.

»Verovatno iz rasejanosti, zaboravili su da uklone s jednog bubnja od majmunske kože nekoliko podozrivihih kostiju, može biti čovečjih, otmeno pokrivenih tankim slojem pčelinog voska.« (Venturo Garcia Calderon: Veličanstven sprovod)

11. XII — Koliko je vredna za samog Kafku² bila ona rečenica iz njegovih Dnevnika čije je pogrešno čitanje na kojoj sam se okliznuo, i iz čije je brazde pri dodiru (Od naših snova uz udarce bubnja bezbrojnih automobila koji imaju nedostatak što nisu golubovi i) iznikla paprat thanki: on je unosi i u prvo poglavlje (jedino ostvareno) knjige Richard¹ i Samue² (zajedno sa M. Brodom¹):

»Prva duga vožnja železnicom (Prag-Zürich) — Na naše (1, 2, 3) traženje šofer izvikuje imena nevidljivih znamenitosti. Pneumatici šume po mokrom asfaltu kao aparat u bioskopu. Opet ona »Bela robinja«³, Alisa R.

Ali iznenada

Ali iznenada, sve opet stade da bije-

sni da reži, propadamo u ogromnoj

paprati koja pucketa ili samo pali

Samuel Beckett

str. 80: Malone umire

Zora, Zagreb, 1969:

ili s mi o pali

sigurno treba:

66) But suddenly all beings
begins to rage

and roar again, you are lost in forests of high threshing ferns or...
ajde ti slino hartije sadži i nešto boljel
danas, 24. januara 1971, Henry Miller Kafkine thanke (izvorna rečenica):
Vozim se natrag prema St. Cloudu, kotač se okreće veoma polagano, brzinomjer u ispucaloj svojoj krleci pucketa kao filmski žurnal.

13. jul 1971.

Kad sam se umorio od pisače mašine, sišao sam da kupim breskve i banane. Sasvim disonantno sa mlekrom sunca, popalim po parkiranim automobilima, na put kojim prilazim baraci po voće: škripavo zrnevlje na stepenicama. Najpre nisam shvatio šta je to (moje sandale? što krcka, pršti, minijaturne, nevidljive rolšue) iznenada mi podmetnute ispod nogu, ali sam onda, sišavši do trećeg sprata, ugledao belu kupicu šećera, besumnje, kristala, koji je iscurio nekome iz raspadnute kese. (Čistačica još nije dolazila.) Posle sunca, već kad sam ušao u hladovinu zgrade, znao sam šta me opet očekuje. Sasvim u neskladu sa blagošću, ma i ošamućujućom, sunca, kričavi tonovi pod nogama, slovca na karti koju vadim iz poštanskog sandučeta (i opora, nova bravica, podseća me na njih), čekaju me, gore, na III spratu. Revnosno brisanje sandala ispod vrata oslobađa me mada na trenutak bogato slično šumom njihovom kikutu, sićušnih, kapricioznih parazitera...

»Sada je mogao da čuje kako nevidljive palme udaraju lišćem jedna o drugu, mogao je da čuje njihov divlji suvi šum« (W. Faulkner).

Doći će ti konjanik sa ružinim plaštom i pupoljcima pesme, Kestene, 14. jula 1966.

Nebom juri konjanik sa plaštom ruže koja sam ubrao za tebe: »otvori prozor — dan je naš glasnik, dići će vezir koji ga je štitio od vetra, pokloniće ti se i od grive svog belog konja načiniće gitaru koja će ti strunama otvoriti puteve ka ružinom ogrtaču sa pupoljcima pesme.

14. VII 1970.

»Visok čovek, u ogrtaču što mu je dopirao do peta, jednog hladnog prolecnog jutra oko pet sati zakucava je pesnicom na vrata neke kolibice koja se nalazila u golom brdovitom predelu. Oslušnuo bi posle svakog udarca pesnicom, ali iz kolibe se nije ništa čulo« (F. Kafka).

»Stajala je i prisluškivala i pričiniilo joj se da čuje zvukove iza kuće. Budući da nije uspjela da je čuje, njen ponos poraste (her mettle was roused) i više nije htjela ustuknuti« (David Herbert Lawrence, Ljubavnik i ledi Četerli).

16. VII

»25. mart (1912). Metla kojom se čisti tepih u susednoj sobi proizvodi zvuk kao kakav skut od haljine koji se isprekidano vuče.«

17. VII

»19. septembar (1913). Samo što u četiri ujutro dolazi neka ogromna služavka s metlom, izjavljuje da nema vremena, te bi ih i počistila napolje u jutarnju maglu da nisu dobrovoljno utekli.«

»u rečima samo. Možda na izvesnom stepenu razvitka razum voli reči kao što na višem stepenu voli misli. Jepiška kaže: ako hoćeš nešto pametno da kažeš, prvo malo postoj pored metle, to jest, okreni se u čošak i porazmisli.« (Lav Nikolajevič Tolstoj, Dnevnik, 16. novembra 1853.)

16. VII — Danas

u Gradskoj čitaonici (prvi put tu na takvom poslu namenski: novine)* Pret-
raž. U Politici od ponedeljka, s datumom koji mi je potreban za saće 13.
jula 1970, str. 22, Mali oglasi — Razno: Prodajem pčele povoljno 12
košnica. Pitati Gejđu, Prvog maja 107, Glogonj kod Pančeva.

76073 2—2

(— u Politiki Ekspres, istoga dana, na str. 13: KOŠNICE IZ 17. VEKA
— U Svarzadzu nedaleko od poljskog grada Poznania, u muzeju na otvorenom
prostoru izloženi su primerci košnica koje su se upotrebljavale pre tri stoleća
u ovom kraju.

* ali nisam prepisao to mesto

ponovo ne) i nekoliko

napomena sa strane gde su bioskopski programi, ove od juče, na primer:
BIOSKOP BAŠTA »ARENA« (Studentska 9 preko puta pijace na Novom Beog-
radu) — 21 — Sin revolveraša, američki vestern — U slu-
čaju kiše u sali

NARODNI UNIVERZITET »VESELIN MASLEŠA« — sala 6, bašta 8 — Došli
su u Korduru, američki vestern u boji i sinemaskopu, režija Robert Rosen,
gl. ul. Gari Kuper, Rita Hejvort, Van Heflin, Tab Hanter — U slučaju
kiše u sali gume šušte na mokrom asfaltu kao paprat u bioskopu...! —
onda sam se brzo, još jednom vratio:

Pčelari su im davali veoma čudne oblike, verovatno u želji da od svojih pčela
odagnaju »zle duhove« kako bi dobili što više meda. Turisti rado dolaze u
ovaj muzej, verovatno jedinstven u svetu.);

pisati i pitati kakve su mu saće (zbog jučerašnje thanke)

»A, jebaću ti ja ježa«!

»Sutlijaš?« »H«

koga sam danas sve sreo u gradu: Protalijusa (još u autobusu autobus mis-
lim da je na stanici bila i ona žena od one nedelje senke — nakaze — noge
— da li je to ta žena?

* H) er beams bemocked the sultry main« (S. T. Coleridge: *The Rime
of the Ancient Mariner*, Pesma o starom mornaru; »Ona uz podsmeh gleda mor-
ski kale« — 19. VII.

(Odlomak)